



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

123. An S. Vvillibrordus intenderit suum Episcopatum resignare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

An S. Willibrordus intenderit suum
Episcopatum resignare.

Primum itaque dubiolum est, Num S. Willibrordum intenderit & conatus fuerit S. Bonifacio Episcopatum suum resignare, Onus, honoremque Episcopalem deponere; an Duntaxat Bonifacium in Coadiutorem, Suffraganeum & adiutorem assumere.

Non desunt qui priorem partem videantur asserere, quos sequutus ego in tabula Chronologica Apostolatus & Episcopatus S. Willibrordi edita anno 1626. posui hæc verba ad annum 722. *S. Willibrord. eidem (Bonifacio) vult resignare Episcopatum suum, sed ille recusat.* Serarius etiam lib. 3. rerum mogunti: notatione 11. ait, in S. Bonifacium Traiectensis Episcopatus dignitatem transferre voluisse S. Willibrord. quod resignationem & depositionem Oneris Episcopalis sapit.

Verum re postmodum maturius consideratâ censeo Willibrordum neutiquam intendisse suo Episcopatu renuntiare & in Bonifacium transferre, sed tantum eum, vel in consortem suæ sedis, quemadmodum Valerius Hipponensis Episcopus olim D. Augustinum, vel ut Coepiscopum, suffraganeum & auxiliarem sibi adsciscere. Suadent plane primò hæc verba Othloni initio cap. 15. *Vnde factum est, ut quia prædictus Pontifex ætate iam decrepita gravatus, suggerentibus discipulis, solatium suæ senectuti providere cupiebat, suum Dei famulum ad Episcopalis regiminis suscipiendum gradum, regendumque sibi commissum populum unice obsecraret.* Quæ verba minimè resignationem aut renuntiationem

inferunt. Quinimo illa, *solatium sua senectuti providere cupiebat*, clare significant S. Willibrord. in senium iam vergentem studuisse Bonifacium assumere in solatium id est subsidium, auxilium, quemadmodum postea ipsum opera Coëpiscopi vsum esse scimus. Quod non est mirum, tum propter senectutem imminentem, tum propter vastissimam Diocesim, in qua adhuc plurima restabant emendanda, plurima conseruanda, plurimum laboris subeundum.

Secundò, Egit id S. Willibrordus suggerentibus discipulis &c. non est autem verosimile discipulos Willibrordi ei, quem vt amantissimum colebant quique post Deum eorum salutis & totius Frisicę auctor extiterat & erat, qui fidei fundamentum ibidem iecerat, suggessisse vt gradu Episcopali discederet, Episcopatum resignatum in alterum transferret. Non fuisset ea bonorum discipulorum tessera; aliud de ijs sanctissimus Præsul meruerat.

Tertiò, iuxta antiquissimos Canones Renuntiatio dignitatis aut Prælaturæ in manu superioris fieri debet. Propria auctoritate & absque sedis Apostolicæ scientia renuntiare aut Ecclesiam suam, cui spiritali indissolubili vinculo astrictus est, deserere non potest Episcopus. Nec est sufficiens causa Episcopatum resignandi vt quis salutis propriæ melius vacare possit religione suscepta. Nam Episcopo, qui se Episcopatus susceptione obligauit ad suam & subditorum salutem procurandam, melius est vt in eo statu perseueret, quãdiu ecclesiæ utilis esse potest. Ast tale nihil hîc obijcit Bonifacius, nec vlla horum hîc mentio.

Quartò, non bono animo tulisset, nec ratam habuisset renuntiationem talem Carolus Martellus Austrasię Princeps, qui S. Willibrord, vt Dominum & charissimum Patrem

trem

erem vnicè diligebat, qui iam pridem eundem plurimis beneficijs in Ecclesia Vltraiectina deuinxerat quemadmodum & eius genitor Pipinus.

Dices, Othlonus refert S. Willibrordum hunc Dei famulum (Bonifacium) ad Episcopalis regiminis suscipiendum gradum regendumque sibi commissum populum vnicè oblectasse; ergo regimen populi voluit abdicare, deponere & in Bonifacium transferre.

Resp. voluisse assumere Bonifacium ad regendum, id est ad conregendum, regendum pro sua parte, pro sua portione, sub sua directione seruata Superintendententiâ & superioritate.

Cur potius ille hoc Bonifacio detulerit quam alteri, rationem reddit in fine cap. 14. Othlonus: *Cuius (S. Willibrordi) studio sanctus Dei famulus Bonifacius omnimodo congaudens & adhaerens, per tres continuos annos laboravit cum illo, tam in destruendis fanis, quam in construendis Ecclesijs, omnibusq; negotijs diuinis.* Nimirum per 13. annos quos primò sub eo transegerat, & hos tres alios continuos post reditum ex Roma, de quibus iam Othlonus, præclara Bonifacij indoles & gnaua induttria intimè sunt perspecta. Contigit vero illud studium S. Willibrordi in Bonifacium anno 722. pro vt docè deducit & declarat Serarius lib. 3. rerum Magnatarum notatione 54. Non contigisse illud ante conditum à S. Willibrordo Cœnobium Epternacense plane etiam conuincit Othlonus, dum tradit id accidisse postquam Bonifacius Româ à Gregorio 2. redierat & potestatem Germanis prædicandi obtinuerat: Gregorius vero 2. cœpit sedere anno 715.; Epternacum autem conditum est anno 708. vel 709.